

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB31 : 1854

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB31 : 1854", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 26*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2009 , s. 150.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb31-txt-shoot-n146.pdf> (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 26

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Christus og hans Apostle.

Vistnok er der en Forskjel mellem Apostlenes Lære og Xsti Lære eller mellem Apostlenes Xstd og Christi Xstd; men Intet kan være mere forfeilet end den Opfattelse som de Wolfenbüttelske Fragmenter hittede paa: at Xstus blot havde haft jordiske Hensigter, og at da saa hans Livs sørgelige Skjebne og hans Død havde lært Apostlene at Alt var tabt, saa digtede de ham om, og fremstillede ham nu som den, hvis første Tanke var at ville lide. Paa den Maade skulde altsaa Xstus egl. være Optimisten og Apostlene de »nødtvungne-frivillige« Opfindere af Pessimismen.

Men Intet kan være mere forfeilet; og allerede det er da en daarlig Art af Pessimisme, den man nødtvungen hitter paa.

Nei Xstus forstod sig bedre paa Pessimisme. Og Forskjellen mellem Xstus og Apostelen er den: at Xstus ubetinget udtrykker den ubetingede Pessimisme, det slet Intet at ville have med den usle, jammerlige, syndige Verden at gjøre uden at blive ihjelslagen, offret. Apostelen derimod antyder i en allerførste Mulighed Spiren til en ny Optimisme: derfor stiftes der Menighed. Naturligviis kunde det aldrig falde mig ind, at Apostelen skulde bære Ansvar for hvad denne Mulighed blev i Aarhundredernes Løb, især i Protestantismen især i Danmark, hvor Xstdommen (sit *venia verbo*) ikke har den allermindste Rest af en længst tabt Lighed med Xsti Xstd, men derimod ganske ligner en Drikke-Vise Jeppe paa Bjerget synger: saa gladelig saa gladelig, rund, rund.

Hvad det forresten angaaer, at Christus i den tidligere Deel af sit Liv næsten synes at give det Udseende af at hans Tanke var at stifte et jordiskt Rige, da maa bestandigt erindres, hvad jeg ogsaa ellers har udhævet, at just dette hører med for ret at faae Pessimisme tilgavns. Men hvad forstaae Mskene sig paa Pessimisme, det usle Kryb som nu kaldes Msker, der ere saa forhippede paa at gjøre en Smule Lykke i Verden, at de naturligviis ikke engang kunde ane, hvad Pessimisme er, at den just søger først at vinde Alt netop for at smide det bort. Dette er Martyriets Lidenskab; og denne tænke man sig potenseret som den er i Gud-Msk, og saa kan man svagt ane denne Pessimisme. Den Art Pessimisme, som Msker inventere, der have aspireret til at gjøre Lykke, men hvem det ikke lykkes, den er ikke Pessimisme, den er en Art Optimisme, et Forsøg paa i Forhold til Omstændighederne at komme saa godt fra det som muligt. Og med den Art Pessimisme bilder man sig ind at kunne maale Martyriets Lidenskab i Gud-Msket!

Nei, til sand Pessimisme hører altid at have haft det
Jordiske i sin Magt.